

С. — Отивамъ. Ти прибири лопатитѣ настрана. Нареди всичко и ще чакашъ.

III в. — Слушамъ! — Старшиятъ се изгубва бърже въ дѣсно.

III в. — Самъ; прибира лопатитѣ и оправя кола, забитъ до гроба. — Добре че отведоха бащата. — После: — Не. Азъ ще си затворя очитѣ, когато го разстрелватъ. Толкова младо и мило момче! И нищичко не е казало при изповѣдъта, горкото! Така ми каза караулниятъ началникъ. — Чува се войнишки тропотъ. — Командата иде. — Следъ малко отъ дѣсно влизатъ десетъ войници, въоръжени съ пушки, а отъ лѣво фелдфебелътъ и старшиятъ.

Ф. — Къмъ войницитѣ, които идватъ къмъ центъра на дъното: — Стой! На лѣво! — Войницитѣ се спиратъ и обръщатъ. — При нозе! — Войницитѣ прибиратъ пушкитѣ при нозе. Къмъ старшия: — Готови ли сж гробоветъ?

С. — Тѣй вѣрно, господинъ фелдфебелъ!

Ф. — Добре ли е прикрепенъ колътъ да се върже осждениятъ?

С. — Тѣй вѣрно! — Идва капитанътъ.

Ф. — Мирно!

К. — Стой свободно! — Преглежда гроба. Къмъ фелдфебела: — Добре ли е приготвено всичко?

Ф. — Тѣй вѣрно, господинъ капитанъ! — Задаватъ се трима въоръжени войници съ ефрейторъ за старши, които каратъ осждения, облѣченъ като кандидатъ-офицеръ и съ ржце вързани назадъ. Всички заставатъ малко въ дѣсно.

Ф. — Нареща да обърнатъ осждения полуналѣво напредъ. На войницитѣ: — При нозе! — Дохождатъ полковникътъ, адютантътъ му и единъ воененъ лѣкарь.

К. — Мирно! — Войницитѣ заставатъ мирно.

П. — Взема отъ адютанта присждата и други книжа, които прелиства и отива къмъ осждения. — Вие ли сте кандидатъ-офицерътъ Димитъръ Зафировъ?